

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

στην υπόθεση 76/84 *

I — Πραγματικά περιστατικά και γραπτή διαδίκασία

Κατά του Alessandro Rienzi, υπαλλήλου της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά το χρόνο των υπό κρίση περιστατικών, κινήθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 1981 πειθαρχική διαδικασία για παράβαση των άρθρων 12 και 17 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Οι αιτιάσεις που διατυπώθηκαν σε βάρος του ήταν, αφενός, ότι είχε πωλήσει κατά την περίοδο 1972 έως 1979 έγγραφα της Επιτροπής εμπιστευτικού χαρακτήρα και, αφετέρου, ότι μεταξύ 1972 και 1981 ασκούσε μη επιτραπείσες εξωτερικές δραστηριότητες.

Η πειθαρχική διαδικασία εκτυλίχθηκε από τις 10 Σεπτεμβρίου 1981 μέχρι τις 3 Ιανουαρίου 1983, ημερομηνία κατά την οποία η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (εφεξής: ΑΔΑ), αφού τελικά δέχθηκε ότι ο Rienzi είχε υποπέσει σε παραβάσεις λιγότερο σοβαρές από εκείνες για τις οποίες είχε κατηγορηθεί στην αρχή της διαδικασίας, του επέβαλε την ποινή του υποβιβασμού από το βαθμό Α 5 στο βαθμό Α 6.

Ο Rienzi άσκησε τότε δύο προσφυγές: με τη μεν μία επεδίωκε την ακύρωση της απόφασης περί υποβιβασμού, με τη δε άλλη ζητούσε, σε περίπτωση που η επιβληθείσα ποινή θεωρηθεί νόμιμη, να αναγνωριστεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής διαδικασίας σε υπηρεσιακά πταίσματα που προκάλεσαν στον προσφεύγοντα σοβαρή και ανίατη ασθένεια που έγινε αιτία να συνταξιοδοτηθεί πρόωγα την 1η Ιουλίου 1983 λόγω αναπηρίας και, συνεπώς, έπρεπε να καταδικασθεί να αποζημιώσει τον προσφεύγοντα για την υλική και ηθική ζημία που υπέστη. Με απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985 (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 255 και 256/83) το Δικαστήριο, αφού αναγνώρισε όχι μόνο ότι η ποινή που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα ήταν νόμιμη, αλλά και ότι δεν

υπήρχαν στοιχεία που να επέτρεπαν να βεβαιωθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε κατά την πειθαρχική διαδικασία σε υπηρεσιακά πταίσματα, απέρριψε τις δύο προσφυγές.

Ενώ εκτυλισσόταν ενώπιον του Δικαστηρίου η διαδικασία σχετικά με τις δύο προαναφερθείσες προσφυγές, ο Rienzi άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης της 27ης Ιουνίου 1983 του γενικού διευθυντή του προσωπικού και της διοίκησης, με την οποία συνταξιοδοτήθηκε από την 1η Ιουλίου 1983 λαμβάνοντας σύνταξη λόγω αναπηρίας σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, εδάφιο 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Κατά τη γνώμη του, η σύνταξη αυτή έπρεπε πράγματι να είχε καθοριστεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 78, παράγραφος 2, που διέπουν την περίπτωση της αναπηρίας που προήλθε από επαγγελματική ασθένεια.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Ο *προσφεύγων* ζητεί από το Δικαστήριο:

« 1) να ακυρώσει την απόφαση της 27ης Ιουνίου 1983, καθώς και το συνοδευτικό έγγραφο της ίδιας ημέρας, καθόσον δεν αναγνωρίζουν ότι η ασθένεια του προσφεύγοντος συνιστά επαγγελματική ασθένεια·

2) να ακυρώσει τη ρητή απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ένστασης του προσφεύγοντος που περιέχεται στο έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1983·

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

- 3) να αναγνωρίσει ότι η ασθένεια που προκάλεσε τη διαρκή και ολική αναπηρία του προσφεύγοντος συνιστά επαγγελματική ασθένεια·
- 4) να καταδικάσει την αντίδικο να χορηγήσει στον προσφεύγοντα τις παροχές που προβλέπονται από το άρθρο 78, παράγραφος 2, του κανονισμού για την περίπτωση διαρκούς ολικής αναπηρίας που οφείλεται σε επαγγελματική ασθένεια·
- 5) να καταδικάσει την αντίδικο σε όλα τα δικαστικά έξοδα. »

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

- « — να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να επιδικάσει κατά νόμο τα δικαστικά έξοδα. »

III — Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα των διαδίκων

Ο Rienzi αναφέρει καταρχάς ότι η ΑΔΑ ζήτησε στις 15 Μαρτίου 1983 από την επιτροπή αναπηρίας να αποφανθεί επί του ζητήματος, αν το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος περιήλθε ενδεχομένως σε κατάσταση αναπηρίας μπορεί να οφειλόταν σε ατύχημα που συνέβη κατά την άσκηση ή λόγω της ασκήσεως των καθηκόντων του ή σε επαγγελματική ασθένεια και ότι στις 7 Μαΐου 1983 η εν λόγω επιτροπή κατέθεσε το πόρισμά της διαπιστώνοντας, αφενός, ότι ο ενδιαφερόμενος είχε υποστεί διαρκή ολική αναπηρία, που τον καθιστούσε ανίκανο να εκτελέσει τα καθήκοντα που συνδέονται με θέση της σταδιοδρομίας του και, αφετέρου, ότι η αναπηρία αυτή εκδηλώθηκε συνεπεία συγκεκριμένων γεγονότων που συνέβησαν κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Αφού η Επιτροπή εξέδωσε βάσει αυτού του πορίσματος την προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Ιουνίου 1983, ο Rienzi έλαβε από το γιατρό, τον οποίο είχε ορίσει στην επιτροπή αναπηρίας, μια δήλωση που βεβαίωνε ότι « βασιζόμενοι σε συγκεκριμένο ιατρικό ιστο-

ρικό και μετά από έρευνα σε βάθος οι γιατροί έκριναν ότι υπήρχε άμεση σχέση μεταξύ της βαθιάς επιδείνωσης του ψυχισμού σας και αυτών των γεγονότων (δηλαδή της πειθαρχικής διαδικασίας που κινήθηκε κατά του Rienzi). Γι' αυτό το λόγο εξομοίωσαν την ασθένειά σας με πάθηση επαγγελματικής προελεύσεως ».

Ενόψει αυτών των στοιχείων ο Rienzi θεωρεί ότι ο επαγγελματικός χαρακτήρας της ασθένειάς του βεβαιώθηκε δεόντως από την αρμόδια ιατρική υπηρεσία και ότι συνεπώς η Επιτροπή δεν μπορούσε βασίμως να τον αγνοήσει.

Προς στήριξη της προσφυγής του προβάλλει διάφορους λόγους που αντλεί από την παράβαση των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθώς και από παραβίαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου.

Ο *πρώτος λόγος* αφορά την παράβαση του άρθρου 78, παράγραφος 2, και την εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 78, παράγραφος 3, του κανονισμού· αντιφάσεις, σφάλματα και ανεπαρκής αιτιολογία, καθώς και υπέρβαση εξουσίας, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση εφήρμοσε στον προσφεύγοντα το άρθρο 78, παράγραφος 3, του κανονισμού, ενώ διαβεβαιώνει ότι στηρίζεται στο πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, η οποία όμως ρητά δήλωσε ότι η αναπηρία του προσφεύγοντος εκδηλώθηκε συνεπεία συγκεκριμένων γεγονότων που συνέβησαν κατά την άσκηση των καθηκόντων του.

Κατά τον *προσφεύγοντα* δεν αμφισβητείται ότι η έννοια της επαγγελματικής ασθένειας που προβλέπεται στο άρθρο 78, παράγραφος 2, του κανονισμού είναι η ίδια με του άρθρου 73 που προβλέπει τη σύναψη κοινής συμφωνίας των οργάνων για μια ρύθμιση σχετικά με την κάλυψη των κινδύνων επαγγελματικής ασθένειας και ατυχήματος.

Όμως, κατά το άρθρο 3 αυτής της ρύθμισης θεωρείται επίσης ως επαγγελματική ασθένεια κάθε ασθένεια ή επιδείνωση ασθένειας, η οποία τεκμαίρεται επαρκώς ότι προκλήθηκε

κατά την άσκηση ή λόγω της άσκησης των καθηκόντων στην υπηρεσία της Επιτροπής.

Ακριβώς ένας τέτοιος σύνδεσμος συνάγεται από την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας. Το γεγονός ότι η επιτροπή αναπηρίας χρησιμοποιεί αντί της εκφράσεως «επαγγελματική ασθένεια» μια περίφραση, η οποία εξάλλου, κατά τον προσφεύγοντα, έχει το ίδιο νομικό περιεχόμενο, οφείλεται μόνον στην ανάμειξη της διοίκησης στη σύνταξη της ιατρικής έκθεσης.

Αντίθετα από ό,τι υποστηρίζει η καθής, εναπόκειται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της επιτροπής αναπηρίας να καθορίσει αν μια ασθένεια μπορεί να θεωρηθεί ως επαγγελματική ασθένεια, γιατί αυτή μόνο μπορεί να αποφανθεί αν υπάρχει σχέση αιτίας-αποτελέσματος μεταξύ της ασθένειας και των ασκούμενων καθηκόντων.

Επιπλέον στη συγκεκριμένη περίπτωση η ΑΔΑ, όπως συνάγεται από ένα έγγραφο της 15ης Μαρτίου 1983 του αναπληρωτή γενικού διευθυντή του προσωπικού και της διοικήσεως, είχε δώσει ρητή εντολή στην επιτροπή αναπηρίας να αποφανθεί επί του ζητήματος αν η ενδεχόμενη περιέλευση σε κατάσταση αναπηρίας ήταν ή όχι αποτέλεσμα επαγγελματικής ασθένειας.

Κατά τρίτο λόγο, η ΑΔΑ, ακόμα κι αν ήταν αρμόδια να χαρακτηρίσει από νομικής απόψεως τις ιατρικές διαπιστώσεις της επιτροπής αναπηρίας, δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι η αναπηρία δεν ήταν πράγματι αποτέλεσμα επαγγελματικής ασθένειας.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ακόμη ότι δεν είναι δυνατό να υποστηριχθεί ότι ο χαρακτήρας της ασθένειας ως επαγγελματικής αποκλείεται, επειδή τα γεγονότα που την προκάλεσαν φέρονται ότι συνιστούν πταισματική συμπεριφορά. Πράγματι, καμία διάταξη του κανονισμού δεν δίνει στην ΑΔΑ την εξουσία να απο-

χαρακτηρίσει μια επαγγελματική αναπηρία θεωρώντας την συνήθη αναπηρία. Ακόμα και στην περίπτωση που η αναπηρία προκλήθηκε εκ προθέσεως από τον ίδιο τον υπάλληλο, η ΑΔΑ έχει, κατά τον κανονισμό, μόνο την επιλογή μεταξύ του να χορηγήσει σύνταξη αναπηρίας ή σύνταξη λόγω συμπληρώσεως συντάξιμου χρόνου.

Τέλος ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία της απόφασης περιέχει αντιφράσεις, επειδή η απόφαση λέει μεν ότι στηρίζεται στο πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, δεν αναγνωρίζει όμως την επαγγελματική ασθένεια που διαπιστώθηκε από αυτή την επιτροπή, ή τουλάχιστον ότι η αιτιολογία είναι ανεπαρκής, επειδή, αν η ΑΔΑ ήθελε να απομακρυνθεί από το προαναφερόμενο πόρισμα, θα έπρεπε τουλάχιστον να εκθέσει τους λόγους που την ώθησαν να ενεργήσει κατ' αυτό τον τρόπο.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι η επιτροπή αναπηρίας δεν κατέληξε στην ύπαρξη επαγγελματικής ασθένειας, αλλά χρησιμοποιώντας ειδική διατύπωση, διαφορετική από εκείνη που ήδη περιέχεται στα έντυπα που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό και σύμφωνα με την οποία «η αναπηρία οφείλεται σε επαγγελματική ασθένεια», η επιτροπή αναπηρίας είχε την πρόθεση να αφήσει την ΑΔΑ να αποφασίσει αν η ασθένεια του προσφεύγοντος μπορούσε να θεωρηθεί ως επαγγελματική ασθένεια. Έτσι, προκειμένου να καθοριστεί αν μια ασθένεια συνιστά επαγγελματική ασθένεια, δεν πρέπει απλώς να διαπιστωθεί ότι προκλήθηκε από συγκεκριμένα γεγονότα που συνέβησαν κατά την άσκηση των καθηκόντων του ενδιαφερομένου, αλλά και να εξακριβωθεί μήπως τα γεγονότα αυτά μπορούν να καταλογιστούν στον ίδιο τον ενδιαφερόμενο.

Παρόλο που το πρώτο σημείο συνιστά κατά κύριο λόγο ιατρικό ζήτημα, το δεύτερο δεν σχετίζεται ειδικά με το χώρο της ιατρικής και μπορεί να εκτιμηθεί ελεύθερα από την ΑΔΑ. Οπωσδήποτε η ΑΔΑ δεν μπορεί να απορρίψει τον επαγγελματικό χαρακτήρα μιας ασθένειας βασισόμενη σε ιατρικής φύσεως εκτιμήσεις, διότι αν έκανε κάτι τέτοιο, θα υπεισερχόταν

στις αρμοδιότητες της επιτροπής αναπηρίας, αντιθέτως όμως μπορεί κάλλιστα να αποφανθεί επί θεμάτων νομικής φύσεως, ιδίως επί του ζητήματος αν μια ασθένεια που οφείλεται σε μια κανονική και συνήθη ενέργεια της διοίκησης σε σχέση με μια πλημμελή κατάσταση που καταλογίζεται εξ ολοκλήρου στον υπάλληλο, πρέπει ή όχι να θεωρηθεί ως επαγγελματική ασθένεια.

Ακόμα κι αν δεν αντιμετωπίζεται ρητά από τον κανονισμό η περίπτωση ασθένειας ως τυχαία συνέπεια της παράνομης διαγωγής του ενδιαφερομένου, εντούτοις, η έλλειψη δυνατότητας να αποδοθεί η ασθένεια σε παράνομα γεγονότα που καταλογίζονται στον υπάλληλο που πλήγη από την ασθένεια αποτελεί συστατικό στοιχείο της έννοιας της επαγγελματικής ασθένειας.

Η συναγωγή της ανυπαρξίας οποιουδήποτε παράνομου γεγονότος ως συστατικού στοιχείου του ορισμού της επαγγελματικής ασθένειας στηρίζεται στην οικονομία των άρθρων 73 και 78 του κανονισμού και των κανονιστικών διατάξεων που εκδόθηκαν κατ' εφαρμογή τους, ιδίως δε στο άρθρο 78, τελευταία παράγραφος, του κανονισμού, που αφορά την περίπτωση αναπηρίας που προκλήθηκε σκόπιμα από τον υπάλληλο, καθώς και στο άρθρο 7 των κανόνων για την κάλυψη των κινδύνων από ατύχημα και επαγγελματική ασθένεια των υπαλλήλων.

Ο *δεύτερος λόγος* αντλείται από την παράβαση του άρθρου 13 του παραρτήματος VIII του κανονισμού, από την παραβίαση της γενικής αρχής «*potere legem quam ipse fecisti*» και από την υπέρβαση εξουσίας, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση διατείνεται ότι δεν λαμβάνει υπόψη την επαγγελματική προέλευση της ασθένειας, που επέφερε την ολική αναπηρία του προσφεύγοντος, ενώ η επιτροπή αναπηρίας είναι η μόνη αρμόδια να προβεί στις αναγκαίες διαπιστώσεις και να προσδιορίσει την επαγγελματική ή μη αιτία της διαπιστωθείσας αναπηρίας, η δε ΑΔΑ είναι αρμόδια

να σεβαστεί την εντολή που η ίδια έδωσε στην επιτροπή αναπηρίας.

Κατά τον *προσφεύγοντα*, η αντίδικος όφειλε να έχει σεβαστεί τη συγκεκριμένη εντολή που η ίδια είχε δώσει εν προκειμένω στην επιτροπή αναπηρίας, τη γνώμη της οποίας αποδεχόταν εκ των προτέρων, τόσο όσον αφορά την περιέλευση σε κατάσταση αναπηρίας όσο και ως προς το χαρακτηρισμό ως επαγγελματικής της ασθένειας η οποία την επέφερε.

Η *Επιτροπή* τονίζει ότι ο δεύτερος λόγος του προσφεύγοντος δεν διαφέρει σχεδόν καθόλου από τον πρώτο και θεωρεί ότι μπορεί επομένως να αναφερθεί στις παρατηρήσεις που διατύπωσε κατά την εξέταση του πρώτου λόγου. Αναγνωρίζει ότι το έγγραφο της 15ης Μαρτίου 1983 του αναπληρωτή γενικού διευθυντή του προσωπικού και της διοίκησης, βάσει του οποίου επιφορτίστηκε η επιτροπή αναπηρίας να αποφανθεί επί της επαγγελματικής προέλευσης της ασθένειας, ήταν άσχημα διατυπωμένο, αλλά αυτό δεν μπορούσε να έχει επίδραση στην οριοθέτηση των αρμοδιοτήτων που έχουν παρασχεθεί αντίστοιχα στην ΑΔΑ και την επιτροπή αναπηρίας.

Ο *τρίτος λόγος* αντλείται από την παράβαση του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού· από την παραβίαση της γενικής αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικουμένου προς τη διοίκησή του· από τις γενικές αρχές που διέπουν την αιτιολογία των διοικητικών πράξεων, την έλλειψη νόμιμης αιτιολογίας και την υπέρβαση εξουσίας, καθόσον η ρητή απόρριψη της ενστάσεως του προσφεύγοντος περιέχει διαφορετική αιτιολογία από εκείνη που περιέχεται στην απόφαση της 27ης Ιουνίου 1983, ενώ η διοικητική αρχή που βεβαιώνει μια αρχική απόφαση, που εξακολουθεί να ισχύει, δεν έχει αρμοδιότητα να μεταβάλλει εκ των υστέρων την αιτιολογία.

Κατά τον *προσφεύγοντα*, η μόνη αιτιολογία που διατυπώνει η ΑΔΑ στην απόφαση της 27ης Ιουνίου 1983 είναι η παραπομπή στο πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας. Μόνο στην απορρι-

πτική απόφαση επί της ενστάσεως που άσκησε ο προσφεύγων, η ΑΔΑ πρόσθεσε νέα αιτιολογία που αφορά τη φερόμενη υπαιτιότητα του προσφεύγοντος για την ασθένειά του. Η απόφαση όμως αυτή εκδόθηκε μετά την εκπνοή της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών, που προβλέπεται από τον κανονισμό, έτσι ώστε είχε προηγηθεί σιωπηρή απόρριψη της ένστασης του ενδιαφερομένου. Σύμφωνα όμως με τη νομολογία του Δικαστηρίου, απορριπτική απόφαση που εκδίδεται μετά την προθεσμία απλώς επικυρώνει τη σιωπηρή απόφαση που προηγήθηκε, η οποία πάλι συμπίπτει με την προσβαλλόμενη απόφαση.

Όσον αφορά την παράβαση της γενικής αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικουμένου προς τη διοίκησή του, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η διαδικασία της ενστάσεως θεσπίστηκε αποκλειστικά προς το συμφέρον του υπαλλήλου, για να του επιτρέψει να προασπίσει τα δικαιώματά του και όχι προς το συμφέρον της ΑΔΑ, για να της επιτρέψει να επιχειρήσει να διορθώσει εκ των υστέρων τις διαπραχθείσες παρανομίες. Είναι προφανές ότι οι συντάκτες του κανονισμού θέλησαν αυτή η νομική διαμάχη να φέρεται αμέσως ενώπιον της ΑΔΑ που δεν θα είχε άλλη εναλλακτική δυνατότητα από το να κάνει εν όλω ή εν μέρει δεκτή την ένσταση ή απλώς να την απορρίψει.

Κατά τη γνώμη της *Επιτροπής*, αυτός ο λόγος είναι άστοχος, τόσο από πραγματική άποψη, διότι η ρητή απορριπτική απόφαση δεν περιέχει καμιά νέα αιτιολογία σε σχέση με την προσβαλλόμενη απόφαση, όσο και από νομική άποψη, διότι δεν είναι ακριβές ότι απόφαση που λαμβάνεται από την ΑΔΑ σχετικά με την απόρριψη ενστάσεως που ασκήθηκε κατά αποφάσεως δεν μπορεί να περιέχει διαφορετική αιτιολογία από εκείνη της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

Αντιθέτως, με τη διαδικασία της ενστάσεως επιδιώκεται ακριβώς να μπορεί η διοικητική αρχή να αναμορφώσει ή να δικαιολογήσει, ανάλογα με την περίπτωση, τις αποφάσεις μιας κατώτερης από αυτή αρχής, ώστε να αποφευχθεί, με αυτό τον τρόπο, αν είναι δυνατόν, μια δίκη ενώπιον του Δικαστηρίου. Μια τέτοια διαδικασία θα στερούνταν χρησιμότητας, αν η απόφαση επί της ενστάσεως δεν θα μπορούσε, σε περίπτωση επιβεβαίωσης, παρά να επαυλάβει την αιτιολογία της αρχικής απόφασης.

Μόνο η αιτιολογία μιας σιωπηρής απορριπτικής απόφασης θα μπορούσε, κατ' ανάγκη, να θεωρηθεί ότι συμπίπτει με την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης.

Ο *τέταρτος λόγος* αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας, καθόσον η ΑΔΑ, αρνούμενη να αναγνωρίσει την επαγγελματική προέλευση της ασθένειας, επεδίωξε στην πραγματικότητα να κολάσει για μια ακόμα φορά τη φερόμενη ως κακή διαγωγή του προσφεύγοντος.

Κατά τον *προσφεύγοντα* το πραγματικό κίνητρο της απόφασης, το οποίο προφανώς δεν αναφέρεται με κανένα τρόπο στην απόφαση της 27ης Ιουνίου 1983, ήταν να ληφθεί στην πραγματικότητα υπόψη η πειθαρχική διαδικασία.

Η *Επιτροπή* απαντά ότι με την απόφασή της απλώς επεδίωξε να επιλύσει ένα πρόβλημα που παρουσιάστηκε σχετικά με τη σύνταξη λόγω αναπηρίας και με κανένα τρόπο δεν θέλησε να προσθέσει μία ακόμη ποινή στην πειθαρχική κύρωση.

G. Bosco
εισηγητής δικαστής